บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโบราณมนุษย์อาศัยอยู่ในถ้ำและออกหาอาหารด้วยการล่าสัตว์ โดยใช้ไม้ หรือก้อนหินเป็นอาวุธ และได้มีการดัดแปลงอาวุธให้มีความทันสมัยง่ายต่อการล่าสัตว์ อย่างเช่น ธนู , หอก , ฉมวก , มีด , ขวาน , ค้อน , เป็นต้น ได้มีการฝึกฝนอาวุธให้เกิดความแม่นยำโดยการประลองความแม่น มีการแข่งขันการล่าสัตว์ขึ้นมา ผ่านมาจนถึงยุคที่มีการล่าอาณานิคมมนุษย์ได้ใช้อาวุธทำสงครามเพื่อล่าอาณานิคมได้มีการผลิตอาวุธออกมาเป็นจำนวนมาก ได้มีการฝึกฝนทหารในการใช้อาวุธต่าง ๆ ให้มีความชำนาญ เพื่อการทำสงครามโดยเฉพาะ จนถึงปัจจุบันการล่าสัตว์และการทำสงครามลดน้อยลงมากจนแทบจะไม่เหลือ ให้เห็นปัจจุบันมนุษย์ไม่มีการล่าอาณานิคมกันอีกแล้ว และได้มีการเพาะเลี้ยงสัตว์เอาไว้ขายเอง การล่าสัตว์ด้วยอาวุธต่าง ๆ ก็ได้มีการพัฒนาจากการยังชีพมาเป็นกีฬา อย่างเช่น กีฬายิงธนู , กีฬายิงปืน , กรีฑาประเภทลาน (ขว้างค้อน , พุ่งแหลน , ทุ่มน้ำหนัก) เป็นต้น ดังนั้นอุปกรณ์ที่ใช้ในการล่าสัตว์ได้มีการพัฒนาเพื่อใช้ในการแข่งขันมากขึ้น มีการพัฒนาระบบต่าง ๆ ให้ละเอียดมากยิ่งขึ้นเพื่อจะสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ในการแข่งขันกีฬาได้ มีการฝึกฝนนักกีฬาให้มีความสามารถทัดเทียมกับประเทศต่าง ๆ

กีฬายิงปืนเป็นกีฬาที่ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายส่วนประกอบกันเช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ , ความทนทานของกล้ามเนื้อ , การทรงตัว , การหายใจ , สมาธิ , สายตาและจุดเล็ง , น้ำหนักการบีบไก , ระยะเวลาในการลั่นไก , การจับด้ามปืน และรูปแบบการเหนี่ยวไกปืน เป็นต้น

การเหนี่ยวไกปืนนั้นมีส่วนสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานสำคัญในการยิงปืน รูปแบบการเหนี่ยวไกปืนนั้นมี 3 วิธีด้วยกันคือ 1. การใช้ปลายนิ้วชี้แตะไกปืน 2. การใช้ข้อนิ้วชี้เหนี่ยวไกปืน 3. การใช้นิ้วชี้ดันไกปืนไปด้านข้าง (Frank and Paul 1995) การเหนี่ยวไกปืนทั้ง 3 แบบนั้นมีรูปแบบการเหนี่ยวไกที่แตกต่างกันออกไป แต่ยังไม่มีงานวิจัยใดที่ยืนยันรูปแบบของการเหนี่ยวไกปืนที่เหมาะสมที่สุดดังนั้นผู้วิจัยจึงได้หาข้อมูลจากนักกีฬายิงปืน ผู้ฝึกสอนกีฬายิงปืน ถึงรูปแบบการเหนี่ยวไกปืนที่เหมาะสมกับปืนสั้นอัดลมมากที่สุด

คนที่ 1 ได้ให้ความเห็นว่า " การยิงปืนสั้นอัดลมเป็นพื้นฐานของการยิงปืนสั้นทุกชนิด พื้นฐานการเหนี่ยวไกปืนที่ถูกต้องคือการใช้ปลายนิ้วชี้เหนี่ยวไกปืนเข้าหาลำตัว"

คนที่ 2 ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเหนี่ยวไกปืนว่า " รูปแบบการเหนี่ยวไกปืนสั้นอัดลมนั้น เพียงแค่ใช้ปลายนิ้วชี้ดันไกปืนเฉียงไปด้านข้างนิดเดียวก็ทำให้ปืนลั่นแล้ว เพราะปืนสั้นอัดลมมีน้ำหนักไกปืนเพียงแค่ 500 กรัมเท่านั้น ไม่จำเป็นจะต้องใช้แรงบีบไกปืนมาก"

คนที่ 3 ได้ให้ความเห็นว่า " รูปแบบการเหนี่ยวไกปืนที่เหมาะสำหรับปืนสั้นอัดลมคือการใช้ข้อนิ้วชี้ข้อแรกเหนี่ยวไกปืน เพราะปืนสั้นอัดลมมีน้ำหนักไกปืนที่เบามาก ดังนั้นเมื่อใช้ข้อนิ้วชี้ข้อแรกเหนี่ยวไก จะมีแรงในการเหนี่ยวไกปืน ทำให้ลั่นไกปืนได้ง่าย"

คนที่ 4 ได้ให้ความเห็นว่า "รูปแบบการเหนี่ยวไกปืนที่เหมาะสำหรับปืนสั้นอัดลมมากที่สุดและเป็นพื้นฐานของการเหนี่ยวไกปืนทุกชนิดคือ การใช้ปลายนิ้วชี้เหนี่ยวไกปืน"

จากการสังเกตุการยิงปืนสั้นอัดลมของนักกีฬายิงปืนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้พบปัญหาในเรื่องการปรับแก้ท่าทางในการยิงปืน เพื่อให้เกิดความแม่นยำในการยิงปืน เมื่อนักกีฬาฝึกซ้อมในแต่ละวันนั้น จะต้องมีการจัดท่าทางการยิงให้เหมาะสม การจับด้ามปืนและการเหนี่ยวไกปืน เมื่อจัดท่าทางการยิงปืนแล้วถึงจะเริ่มมีการฝึกซ้อม บ่อยครั้งขณะที่ฝึกซ้อมกลุ่มกระสุนของนักกีฬาที่ยิงนั้นมีการเปลี่ยนทิศทางจากที่ได้มีการตั้งศูนย์ไว้ และไม่ทราบสาเหตุของการเปลี่ยนทิศทางของกระสุน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทราบถึงผลของการกระจายตัวของกลุ่มกระสุนขณะเหนี่ยวไกปืนในแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในให้ผู้ฝึกสอนกีฬายิงปืน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬายิงปืนตลอดจนบุคคลทั่วไป สามารถยึดเป็นหลักในการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาตนเอง รวมทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเหนี่ยวไกปืนที่มีผลต่อการกระจายของกระสุนปืน
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนรวมของการกระจายของกลุ่มกระสุนจากการเหนี่ยวไกปืนในรูปแบบต่าง ๆ

สมมติฐาน

1. การเหนี่ยวไกปืนแต่ละแบบให้ผลการกระจายของกลุ่มกระสุนที่แตกต่างกัน
2. การกระจายของกลุ่มกระสุนปืนมีผลต่อคะแนนรวมที่แตกต่างกัน

ขอบเขตการศึกษา

1. ขอบเขตการศึกษา

- การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาทดลอง โดยกำหนดให้มีการทดสอบยิงปืนประเภท ปืนสั้นอัดลมชาย จำนวน 60 นัด กระสุน 1 นัด ต่อ เป้า 1 ใบ เวลา 1 ชั่วโมง 45 นาที ทดสอบศูนย์ใช้เป้า 4 ใบไม่จำกัดจำนวนกระสุน
- การคิดคะแนน กระสุน 1 นัด คะแนนเต็ม 10 คะแนน ยิงทั้งหมด 60 นัด รวม 600 คะแนน (I.S.S.F , 1997)
- เวลาการทดสอบ 16.00 – 17.45 น.

  วันจันทร์ ที่ 12 สิงหาคม 2545 ทดสอบยิงปืนแบบที่ 1

  วันพุธ ที่ 14 สิงหาคม 2545 ทดสอบยิงปืนแบบที่ 2

  วันศุกร์ ที่ 16 สิงหาคม2545 ทดสอบยิงปืนแบบที่ 3
- กำหนดช่องยิงของผู้ทดสอบเป็นช่องเดิมทุกครั้งที่มีการทดสอบ
- กำหนดให้มีการทดสอบยิงปืนจำนวน 3 ครั้ง

  ครั้งที่ 1 กำหนดให้มีการยิงปืนในรูปแบบการเหนี่ยวไกแบบที่ 1 คือใช้ปลายนิ้วส่วน Distal phalanges เหนี่ยวไกปืนเข้าหาตัว

  ครั้งที่ 2 กำหนดให้มีการยิงปืนในรูปแบบการเหนี่ยวไกแบบที่ 2 คือใช้ข้อต่อนิ้วชี้ส่วน Distal inter phalangeal joint เหนี่ยวไกปืนเขาหาลำตัว

  ครั้งที่ 3 กำหนดให้มีการยิงปืนในรูปแบบการเหนี่ยวไกแบบที่ 3 คือใช้ปลายนิ้วส่วน Distal phalanges ดันไกปืนไปด้านข้าง

2. ขอบเขตประชากร

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬายิงปืนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเภทปืนสั้นอัดลมชาย จำนวน 5 คน อายุอยู่ในช่วง 18-24 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 แม่โดมเกมส์ ปี 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตำแหน่งการเหนี่ยวไก หมายถึง ตำแหน่งนิ้วชี้ที่เกี่ยวไกปืนขณะยิงปืน (I.S.S.F., 1997)
2. การเหนี่ยวไกปืน หมายถึง การเพิ่มแรงบีบไกปืนให้มีการลั่นของกระสุนปืน (I.S.S.F., 1997)
3. น้ำหนักไก หมายถึง น้ำหนักไกปืนในการแข่งขันกีฬายิงปืนสั้นอัดลมต้องไม่ต่ำกว่า 500 กรัม (I.S.S.F,1997)
4. ปืน หมายถึง ปืนสั้นอัดลมยี่ห้อ Steyr รุ่น LP 1
5. ปืนสั้นอัดลม หมายถึง ปืนสั้นชนิดหนึ่งที่ระบบแรงส่งลูก เกิดขึ้นจาก ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) หรือ ออกซิเจน (O_2)ขนาด 4.5 ม.ม. (I.S.S.F., 1997)

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบถึงผลการกระจายของกระสุนปืนในการเหนี่ยวไกปืนแบบต่าง ๆ
2. ทราบถึงคะแนนรวมที่ได้จากการเหนี่ยวไกปืนในแบบต่าง ๆ
3. ผลของการเปรียบเทียบคะแนน สามารถนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการฝึกซ้อมกีฬายิงปืน
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป